

Høringsvar fra Kongsbergregionen v/kommunene:

Tinn, Hjartdal, Notodden, Kongsberg, Flesberg, Rollag, Nore og Uvdal og Øvre Eiker

Høring forskriftsfesting retningslinjer for tilskuddsordning for lokal kompetanseutvikling.

Retningslinjer for tilskuddsordning lokal kompetanseutvikling i barnehage og grunnsopplæring

Hørings spørsmål:

1. Gir beskrivelsene av mål, målgrupper og kriterier for tildeling av midler i ordningene rom for tilpasning til lokale kompetansebehov i og på tvers av ordningene?
2. Ivaretar regelverket en tydelig og god ansvars- og rollefordeling mellom aktørene i ordningene?
3. Ivaretar kravene til rapportering og evaluering et godt grunnlag for evaluering av måloppnåelse av ordningene?

Kongsbergregionen velger å kommentere de 3 spørsmålene under ett.

Generelt til ordningene DeKomp og ReKomp, samt kompetanseløftet for spesialpedagogikk, vil vi påpeke viktigheten av like retningslinjer for hele landet og at disse er så tydelige at Fylkesmennene håndhever dem likt. Ikke slik det har vært så langt i ordningene med store forskjeller mellom de ulike fylkene i landet. Dersom det ikke er mulig å være så entydig i retningslinjene at praksis blir lik mener vi det bør utarbeides et tolkningsunderlag til retningslinjene. FM sin rolle og forståelse av oppdraget må bli mer likt på tvers av fylker. De forvalter det samme oppdraget på vegne av staten.

Det er svært viktig at midlene brukes til å styrke den kollektive kapasiteten rundt barn og elever slik at det sikres kvalitetsmessig gode tilbud til alle barn og unge innenfor likeverdighetsprinsippet. Da er det også viktig at målgruppen er lik for alle 3 ordningene: Re- og DeKomp og kompetanseløftet for spesialpedagogikk. I størst mulig grad bør hele løpet 0-16 (18) sees i sammenheng. Så langt det er mulig bør det også legges føringer om at kompetanseheving minimum gjelder for en kommune (ikke enkeltenheter) og på tvers av kommuner. Dette må skje ved at kommunene i den grad det er mulig inkluderer private barnehager og skoler i utviklingsarbeidene innenfor ordningene.

Kommunesamarbeid bør også prioriteres for å sikre kollektiv kapasitet og at små kommuner på lik linje med de store kommunene får robuste og stabile muligheter for utvikling og sikring av gode utviklings og læringsmiljø for sine innbyggere. Samhandling mellom barnehage og skole og kommuner bør presiseres og sikres. For å sikre gode utviklingsarbeid og kompetanseheving bør det være føringer om langsiktighet i arbeidet og det bør derfor være mulighet for å få tildelt midler for flere år/tilsagn om midler for flere år. Dette gjelder både for skoler og UH-miljøene.

For å sikre at midlene brukes på en best mulig måte og at kompetansen heves og blir i tråd med behov er det viktig at det er enklest mulig søknadsprosess og færrest mulig samarbeidsfora og arbeidsgrupper. Det må derfor være mindre byråkratisering av søknadsprosessen da vi mener praktisering av ReKomp ordningen er et eksempel på at byråkratiseringen gir en avmaktsfølelse hos kommunene. Denne måten å løse det på med, for noen fylker, svært mange arbeidsgrupper og byråkratisering binder opp uforholdsmessig mye kapasitet fra laget rundt barnet for å avklare hvem som skal få tildelt midler. Søknaden bør i størst mulig grad være standardisert og gå raskeste/korteste vei til FM for behandling. Vi ønsker derfor en organisering som primært gir midler og handlingsrom direkte til den enkelte kommune, evt en løsning hvor midlene fordeles pro rata per

årsverk eller per barn/elev/hode per kommune, og hvor de reelle prioriteringene gjøres i nettverk av kommuner som har kjennskap til hverandre.

Vi mener en ordning som gir ansvar til barnehage- og skoleeier for rigging av arbeidet bør prioriteres. Fylkesmennene/UDIR må ha tillit til at barnehage- og skoleeier sammen med sine ansatte vet hvilke behov de har, ved analyse av f.eks. UDIR sin kartlegginger e.l.. Kommunen bør kunne velge UH-miljø ut fra kompetansen disse innehar ikke utfra geografisk plassering. Evt. kan UH inviteres inn i arbeidet med analysen av kommunens data slik at man sammen utpeker satsingsområder.

Slik det er i dag oppleves ikke samarbeidet som en likeverdig partnerskapsmodell. Det må presiseres en felles forståelse mellom partene bygd på forskning i forhold til hva vi vet om hvordan drive og gjennomføre gode endringsprosesser.

Det bør sikres at UH- institusjonene har like priser for arbeidet de gjennomfører. Pr i dag er det store forskjeller mellom UH i forhold til hva det koster å bruke dem inn i samarbeidet for Re- og Dekomp. UH må selv sikre at de samarbeidene de inngår sikrer deres faglig utvikling av lærerutdanningene og rapportere på dette. Det vil også naturlig skje når UH jobber tettere sammen med kommunen i forhold til de behovene som eksisterer for kompetanseheving.

Fordelingen av kompetansemidlene bør sikre kommunene mulighet for å kunne tilrettelegge for utviklingsarbeid som støtter opp om funn i egne data og som gir en fleksibilitet i forhold til å benytte kompetanse/samarbeide med ett eller flere UH. Dersom kommunen skal lykkes har de behov for å organisere gode læringsarbeid i kommunene og det kreves tid og økonomi for å få til. Dermed bør en større andel av midlene gå til kommunen og noe mindre til UH etter en fordelingsnøkkel, men kommunen må gis tillit og fleksibilitet for å kunne engasjere ulike UH-miljø.

Kort oppsummert:

1. Tydelige felles retningslinjer for helle landet som sikrer likhet mellom fylkene
2. Sikre god kollektiv kapasitet. Både private og kommunale enheter bør oppfordres til/ pålegges å samarbeide og det bør være føringer for kommunesamarbeid.
3. Enkel søknadsvei der færrest mulig ressurser brukes på behandling av søknader
4. Overføring av samlede midler til kommunen(e) med tillit til at de kjenner og har analysert behovene og bruker dem til beste for barn og unges læring og utvikling
5. Kommunene forplikter seg til å samarbeide med universitets- og høgskolesektoren (UH), men kan selv velge hvilket universitet/høgskole basert på den kompetansen UH har og hva de kan levere.